

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθέν υπό του έν Παρισίοις Συλλόγου προς ενίσχυσιν τών ελληνικών σπουδών,
άξιωθέν άργυρού μεταλλίου έν τή 'Εκθέσει τής
Δ' 'Ολυμπιάδος και χαλκού έν τή Παγκοσμίω 'Εκθέσει του 1889.

Τιμή συνδρομής έτησιας και προπληρωτέας: Διά τό 'Εσωτερικόν δρ. 8
διά τό 'Εξωτερικόν φρ. χρ. 10. — Τιμή φύλλου: Διά τό 'Εσωτερικόν
δρ. 0,20 δια τό 'Εξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

Διά καταχωρήσεις άγγελιών έν τή τελευταία σελίδι κτλ. γίνονται ιδιαίτεροι
συμφωνίαι. — Γραφείον: όδός Νομιματοκοπέιου άριθ. 7 παρά τήν
Διεύθυνσιν τής 'Αστυγομίας.

1895.

Έν 'Αθήναις, 12 Φεβρουαρίου.

Άριθ. 7.

Η ΚΟΡΚΥΡΑ

Μονάχη της μία μέρα
Στό πατρικό ποτάμι
'Επιήγε ή θυγατέρα
Του ξάστερου 'Ασωπού,
Δεσδόλουτρο νά κάμη,
Γιά ζέστη άλωναριού.

Αίσθημ' άγνό τής δίνει
Ρόδου αναμμένο χρώμα,
Μόλις νά πέση άφήνη
Την άσπρη φορεσιά,
Γυμνόνοντας τό σώμα,
Που άστράφτει στά νερά.

Τόση φωτός μαγία
Θωράμε και στή Δύση,
'Ανίσως από μία
Ροδάτη συγνεφιά
'Ο ήλιος, πριν βυθήση,
Μας δείχνεται όμπροστά.

Τό ρέμα ή κόρη σχίζει
Γοργά μαζί του πάει.
'Αλλά μέ μίας ποδίσει
Τό άθόλωτο νερό,
Και, δίχως νά ψυσάη,
Πέρα σπκόνει άήρό.

Τ' άήρόνερο, που άγάλια
Ζυγόνει και τής βρέχει
Του χείλου τά κοράλλια,
Τά χιόνια του κορμού,
Ταις θειαις γλυκάδαις έχει
'Αθάνατου φιλιού.

'Εκείθε που τό ρέμα
Ξάφνου είχε δρόμο άλλάξη
Μέ ζαλισμένο βλέμμα
Ξανοίγει από μακρυά
Του 'Εννοσιγαίου τ' άμάξι,
Που κατ' αύτίνε όρμα.

Του κάκου, φοβισμένη,
Τή γη νά ξαναπιάκη
Μέ δύο πλεξιαίς προφταίνει
'Ο 'Αθάνατος χτυπά
Τό τριδοντο καμάκι
Στήν άκροποταμιά.

Τούτη, σπαρνώντας, διώχνει
Τή νέα, καθώς άράζει,
Και όρμητικά τή σπρώχνει
'Αγνάγια στό Θεό,
Που όλόθερμα φωνάζει:
Σέ θέλω! — σε άγαπώ!

Χρυσή μου! 'Απ' όσαις έχουν
Στά ουράνια κατοικία,
'Η μες τό πέλαο τρέχουν,
'Η άπάνου πνέουν στή γη,
Δέ βρίσκεται κάμμία
Με σε νά συγκριθή.

'Αν είνε, ώϊμέ, γραμμένο
Μέ τούς θνητούς νά ζήσης,
Κοράδι άγαπημένο
'Αν όπου κατοικώ
Γιά πάντα νά βυθήσης
Δέν είνε βολετό.

Στό πλούσιο θά σε πάω
Και όλόφωτο άκρογαλάι
Τής χώρας, που άγαπάω
Πλέον από κάθε γη,
Γιατί τ' άγνά σου κάλλη
Θαρωώ πως βλέπω εκεί.

Τά βλέπω σαν ή μέρα
Στ' ώραϊο νησί χαράζει
Στό βραδυνό του αιθέρα
Σαν είνε άστροφεγγιά
Στή γη που κρίνους βγάζει,
Στό κύμα που γελά.

Γελάει, και θά ξυπνήση
Μακρυά στό πέλαο ζήλειαίς,
Εύθύς που καθρεφτίση
Ταις δύο σας όμορφιαίς,
Και κράξη άχτίταις χιλιαίς
Νά παίξουνε μέ αύταις.

'Ελα! Στό μέρος, όπου
'Η γη δέν περιμένει
Τόν ιδρωτα του κόπου,
Θά ιδής μέ θαυμασμό,

Τ' άνθος κοντά νά βγαίνη,
Στόν ώριμο καρπό.
Βουνά με δίχως χιόνι,
Λιβάδια εύτυχημένα,
Που θρέφουν τό λεμόνι,
Τό κλίμα, τήν ελιά,
Μου φαίνεται πού έσένα
Προσμένουν μοναχά.

Τα ποθητά τους μέρη
Έκει άσποχούν οι ξένοι,
Γιατί αναπνέουν άέρι,
Γιατί πατούν μία γη,
Όπου με μάγια δένει
Και σώμα και ψυχή.

Δέ θέλει αναζητήσης
Τήν άκριθιά σου χώρα,
Όταν και σύ άποχτήσης
Σε τέτοια κατοικιά,
Με χίλια σούβρια δώρα,
Και άγάπης εύτυχιά.

Έκει μαγαριτάρια
Στους πελαγησίους άμμιους
Για τ' άσπρα σου ποδάρια
Θά σπέρνω βράδυ αύγή,
Σά ζηλεμένους γάμους
Θά κάνωμε μαζί.

Διπλή μου δίνουν βία
Τά λόγια πού σου λέω,
Νά φύγωμε είνε χρεια,
Νά φύγωμε γοργά,
Όπισω, πλάσμα ώρατο,
Μη γύρης μία ματιά.

Στό ξένο περιγράδι
Αροσάτη έβγήκε ή κόρη,
Και, από μίαν άκρη 'ς άλλη,
Αισθάνθηκαν εκεί
Δέντρα, βλαστάρια, σπόροι,
Μαγιατικά πνοή.

Για χρόνους ό διαβάτης
Άκούει πουρνό και βράδυ,
Βγαλμένο τ' όνομά της
Άπό τά κρύα νερά,
Σε ράχη, σε λαγκάδι,
Να ήχολογάη μακρούά.

Σβνέται σταίς αύραις, όπον
Πετάει παρόμοιος ήχος,
Και τ' όνομα του τόπου,
Έκείνου πού παντού
Είχε δοξάση ό στίχος
Του άθάνατου Τυφλού.

Ό θεός έρωτεμένος
Τήν Κόρκυρά του κράζει,
Και τόσο μαγεμένος
Καθένας μένει εκεί,
Που Κόρκυρα όνομάζει
Και τ' όμορφο νησί.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

6 Φεβρουάριον

Αν έχετε βεβαίως καμμίαν άξίωσιν νά παρακολουθήσωμε τους άρχηγούς των κομμάτων εις τας εκλογικας αυτών περιουδειάς ανά τας επαρχίας τό έργον θά ήτο τόσω κοπιώδες, — αν λάβωμεν υπ' όψει τά μέσα της συγκοινωνίας εν Ελλάδι, — και πρόσ επιμετρον τόσον άχαρι, — αν ένθυμηθώμεν τας τόσας προσφωνήσεις και τας αντίφωνήσεις, — ώστε είνε πολύ προτιμώτερον νά παρατηθώμεν αύτου. Επίσης δέν θά έχετε καμμίαν άξίωσιν νάψηθήσωμεν τήν βροχήν και τόν βορβορον των ήμερών αυτών, διά νά πάρωμεν τους δρόμους και νά περιγράψωμεν τά στερεότυπα και στερεοτύπως άπόθι θέαματα της αθηναϊκής άποκρηάς, τους άνόστους και άσημάντους προσωποδόφους, τας με στρυμώδη φωνήν εξαγγελλομένας εύφωλογίας του Φαουσουλή, τους τολμηρούς και άχαλινώτους στίχους των άπό κάρρου ποιητών, τας τόσον άρρενωπάς χορευτριάς του γαϊτανιού και τά σκιρτήματα της άνθρωποπόδου καμύλας, τά μόνα τέλος πάντων τά όποία δέν στεροούνται κάποιας ιδιοορθίου κωμικής χάριτος. Όχι, πρόσ Θεού, είνε τά θέματα, τά όποία εξήντησαν τους χρονογράφους, εξαντληθέντας υπ' αυτών τόσον, ώστε νά δυνάμεθα νά είπωμεν εν πάση καθαρή συνειδήσει, ότι όχι πλέον οι αιώνες, αλλά τά έτη αντίγραφουν άλληλα, ως δυνάται τις νά πεισθή ψυλλομετρών τους τελευταίους τόμους οιασδήποτε αθηναϊκής έφημεριδος.

Αντι τούτων επιθυμούμεν νά είπωμεν όλίγας λέξεις περί του άνδριάντος του Παράσχου. — Διπλασθί του υπό μελέτην άνδριάντος, διότι τό όνειρον αύτό θάργησθ πολύ νά πραγματοποιηθή, καθ' όλα τά φαινόμενα. Μέχρι της στιγμής καθ' ήν γράφομεν, μόλις τριακοσίας δραχμάς απέφερον ό έρνος, τόν όποιον επροκάλειεν ή υπό του κ. Διακοπούλου, του φίλου, διευθυντού της «Νομικής» ριθόειδα τό πρώτον ιδέα. Και όμως έπρεπε νά είχαν ήδη συναχθή πολύ περισσότερα χρήματα. Οι λατρεύοντες τήν μνήμην του Αχιλλέως Παράσχου είνε τόσω πολυάριθμοι και ή άνεργος άνδριάντος εις τόν έθνικόν ποιητήν είνε φόρος δεσάδου και εύγνωμοσύνης τόσον δίκαιος, ώστε μά τήν αλήθειαν είνε νά πορη κανείς πως τόσον όλίγοι έδρευσαν νά συνεισφέρουν ή νά εργασθούν συστηματικώτερον υπέρ της πραγματοποιήσεως. Η «Εικονογραφημένα Έστία» άφ' ου έδωκε και ή πτωχή αυτή τις πενήντά της» κατά τήν έκφρασιν της Ακροπόλεως, έδύλωσεν ότι δέχεται και τους έράνους των άπανταχού αυτης άναγνωστών: παρά προσδοκίαν όμως κανείς, μέχρι σήμερα τουλάχιστον, δέν έδτελε τό όβολόν του: πράγμα τό όποιον μάς κάνει νά έρωτώμεν: αν μεταξύ του κύκλου των άνεπτυγμένων και ψιλοπροόδων άναγνωστών φιλολογικού πε-

ριοδικού, ως τό ιδικόν μας, ό Παράσχος δέν έχη θαυμαστάς τόσον θερμοίς, ώστε εύχαρίστως νά δίδουν πέντε-δέκα δραχμάς, αν όχι περισσότερας, εκ του ύστερηματός των, διά νά συντελεσθή εν έργον, μέλλον νά διακονήσθ τήν άγάπην των, εις ποίον άλλον κύκλον είνε δυνατόν νά εύρεθούν τοιούτοι; μήπως μεταξύ των πολιτευομένων και των πολιτικομανών, τους όποιους άποροσθή σήμερα ή εκλογική φροντίς, ή μήπως μεταξύ των έπιστημόνων μας, οι περισσότεροι των όποιων άγνοούν αν υπάρχουν εις τόν κόσμον άλλα βιβλία, εκτός εκείνων τά όποία τοίς προσεπείρισαν τόν διά του διπλώματος άγον; Η άπάντησις εις τοιαύτην άπορίαν δέν θάπάλπιζε τους αγαπώντας τήν εθνολογικήν ψυχολογίαν. Ό έρως του ρωμηού είνε τόσον θερμός, όσον είνε ιδανικός και περιτορίζεται εις λόγους: — ένθυμηθήτε και τόν μακρότατον κατάλογον των έπιταφίων ρητόρων, οι όποιοι ένυκτώθησαν επί του νεκρού του Παράσχου: — άλλ' άμα πρόκειται νά εκδηλωθή ύλικώτερον, βαδανίζεται τόσον και διυλίζεται και κριτικάρεται, ώστε άπό έρωτος θερμοί, καταντά έρως ψυχρός, δηλαδή χωρίς όξύμωρον και περιφρασιν, αδιαφορία, ή περιφρησις εκείνη νεοελληνική αδιαφορία, κατά της όποίας προσέκρουσε και συνειρίθη σχεδόν πλάσ ιδέα εύγενής... Διά τούτο εν ό τόσαι πολλά χιλιάδες θαυμαστών του Αχιλλέως Παράσχου υπάρχουν εις όλον τό Πανελλήνιον, τόσαι όλίγα εκατοντάδες δραχμών θά συναχθούν υπέρ του άνδριάντος του.

Και όμως ό άνδριάνς αύτός πρέπει νά στηθή. Η πρωτεύουσα της δόξης ή όποία ήρνιθη μέχρι τουδε μνημείον εις δύο δόξας, εις τόν Σολωμόν και εις τόν Βαλαωρίτην, πρέπει νάναληρωθή τήν έλλειψιν, ή αν θέλετε, νά εξαγισθή τόν ρύπον, αναστυλώνουσα εις μίαν τών πλατειών της έπιστήμης τήν ποιοτήν του ποιητού, ό όποιος προπαντός ύπέρηξεν άθναίος. Αν με τόν καιρόν πλησίον του στηθώσι και οι άνδριάντες του Σολωμού και του Βαλαωρίτου, τόσω τό καλλίτερον: άλλά και τούτο νά μη γίνη, μόνος ό μαρμαρίνος Παράσχος θά μαρτυρή εις τους έπιγενομένους και εις τους ξένους, ότι αν αι Αθήναι του Ιθ' αιώνος δέν έγνώριζαν πολύ νά εκλέγουν, ήξευραν όμως νά τιμούν τους ποιητάς.

Αυτό άς χρησιμεύσθ ως άπάντησις και πρόσ τους παρεξηγιδαντας εξ άμαθείας παχυλής τά τελευταία μας περί του Παράσχου άρθρα. Κατά τούτο εις κριτικός διαφέρει άπό τους ακρίτους θαυμαστάς, ότι και νά τιμη γνωρίζη μετά λόγον και νά εκλέγη εις τό έργον δ' ενός ποιητού δέν εύρίσκει μόνον τό καλόν αλλά και τό κακόν, και προπάντων ήξεύρει νά ειπή πρόσ τους έννοουδντας, διατί τούτο είνε καλόν και διατί εκείνο είνε κακόν.

Γρ. Ξ.

ΙΑΠΕΤΙΚΟΙ ΛΑΟΙ

Έν τω φύλλω της 12ης π. Ιανουαρίου της «Έφημεριδος των Συζητήσεων» έδημοσιεύθη άρθρον τι υπό τήν έπιγραφήν «Η καταγωγή των Αρίων» εν ώ λέγεται ότι «αι λέξεις αι χαρακτηρίζουσαι τά μέταλλα, τήν σιδηρουργίαν και τά εργαλεία της, τήν γεωργίαν και τά εργαλεία της είνε διάφοροι εις εκάστην των Ίνδοευρωπαϊκών γλώσσων και τό ένομα τό χαρακτηρίζον τό ύδωρ είνε διάφορον εις όλες σχεδόν τας Ίνδοευρωπαϊκάς γλώσσας».

Κατά πρώτον παρατηρώ ότι αντι των όνοματιών «Αριοι λαοί» ή «Ίνδοευρωπαϊκοί λαοί», ών τό πρώτον μόνον εν τας Ίνδίας και εν τω Ιράν εύρίσκειται δηλούν τους εύγενείς, τους κατακτητάς, τους θεοσεβείς, (εν αντιθέσει πρόσ τους αυτόχθονας, ους mlēccha ήτοι βαρβάρους, και dravida ήτοι πτωχούς, εκάλεσαν οι κατακτητάι), άλλ' εν τή Εύρώπη άγνοείται όλωσ, τό δε δεύτερον περιλαμβάνει μόν εν της Εύρώπης λαούς τις νας ξένους ήμών λ. γ. Ούγγρους, Φίννας, Έσθους, Λάπωνας, Σαμογέτας, Βάσκους, τό πάλαι τους Τυρρηγούς και άλλους τινάς εξαφανισθέντας λαούς και κατά τόν μέσον αιώνα τους Βουλγάρους πριν έκσλαυθώσιν, άφίνα δ' εν τή Ασία πληθος λαών και έθνών λ. γ. τους Πέρσας και άλλους Ίρηνικούς λαούς, τους Αρμενίους, Κούρδους, Όσσητάς κλπ., αντί, λέγω, των άνακριδών τούτων όνοματιών όρθότερον είνε νά λέγονται Ιαπετικοί λαοί, Ιαπετιδες γλώσσαί, από του Ιαπετού, εν ταύτίζουσι τω Ιάρεθ, και ούτως ν' αντιτάσσονται οι Ιαπετικοί λαοί πρόσ τους Σημιτικούς καθ' α και ή Αγία Γραφή (Γενέσις κεφ. 10) διδάσκει.

Έπειτα ότι και τό ύδατος και άλλων πολλών εργαλείων και πραγμάτων κοιναί όνομασίαι ύπήρχον εν τή πάλαι ποτέ κοινή έτι και άδιασπαστω γλώσσω» πρόσ. ύδωρ ύδρο-, unda, λιθουαν. vandu Σλαυ. voda, Γοθ. vato, άρχ. Γερμ. wazar, Ίνδ. udaka udna's uda'bhis uda'ni anudra = ύνυδρος, sam-udra = θάλασσα, Ζενδ. undu' έχρος, vehiculum, Γερμ. wagan, Σλαβιστι vozu, Λιθ. wezimas, Ίνδ. vahana, rota, Ίνδ. και Ζενδ. ra'tha, Κελτ. roth, Λιθ. rātas, άρχ. Γερμ. rad. ζυγόν jugum, Ίνδ. yuga', άρχ. Γερμ. joh, άρχ. Σλαυ. igo, Λιθ. jungas, νας navis, Ίνδ. nāus, άρχ. Περσ. nāvi, Ζενδ. nāvaga' έρετμός remus, Ίνδ. aritra, Γερ. rieme, άρχ. Ιρλ. ram. άροτρον aratron, Ιρην. arathar, Λιθ. arklas, άρχ. Σλαυ. oralo, άρχ. arōr, άρχ. Σλαβδ. ardr. ζειά Ίνδ. και Ζενδ. ya'va, Λιθ. jawai κλπ. κλπ.

Ότε ει και ήγνώσαν οι προπάτορες ήμών εκείνοι τήν κατεργασίαν των μετάλλων, ειχον όμως άρχανα ούκ έλίγα κατασκευάσει, και πολλά άλλα κατορθώσαι. Ούδεν άρα δύναται νά συναχθή λογικώς βέβαιον συμπέρασμα περί της πρώτης αυτών κατοικίας εκ της ύποτιθεμένης διαφοράς των κοινών όνοματιών παρ' αυτοίς, όπως εν τω άρθρω εκείνω γίνεται. Τό ζήτημα εξετάζεται σήμεραν και άλλον πρόπον' τοσοούτων μόνον ήρτέον εν τω παρόντι, ότι ό Johannes Schmidt διά τε τό δωδεκακώδον σύστημα και διά τήν λέξιν

πέλεκυς Ίνδ. paraku, ήτις εύρίσκειται και εν τή πάλαι Βαβυλωνί, εικάζει πρώτην ήμών κοιτίδα τήν βορειότεραν Μεσοποταμίαν.

Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΑ

Τό ήλιοβασιλευμα μάς πλάκωσεν άνάμεσα Σίφνου-Σέρρου, διόμισυ μιλια κάτω από τήν κόκκινη Χερώνησο' ειπε πάλιν ό Μπαρμπακαληώρας ό ύποναύκληρος. Έως εκεί μάς βοήθησεν ό γρεγολεβάντες και με πρωτοδευτερα πανιά κατεβήκαμε από της Μύκωνος τόν Τούρλο για πέντε ώρες. Ήταν γλήγορη ή γολέτα του καπετάν Κρεμύδα και δέν ήταν δύσκολο σε καλόν καιρό νά πάρη και όγτώ και δέκα μιλια τήν ώρα. Όμως άπέδω και μπροστά δέν έπερνε ούδέ τρία στή βόλτα. Γιατί έξαφνα έχύθησεν από τό βουνό της Μήλου μ' ένα ξερό και άδιάκοπο πάταγο, λές κ' έδιάβαινε από άπέραντο καλαμιώνα τό πουνεντογάρμπι κ' έκεράλωσε τό γρέγο και μάς ξώρισε για μιες κάτω από τήν Κίμωλο. Ό καπετάν Κρεμύδας μόλις έσυνήρθε στον πάταγον εκείνο κ' έπρόσταξε νά κινάρουμε τά πανιά. Αλλ' ώστε νά τό είπη εξεθύμανεν ό καιρός και σε λίγο επήξ' ή θάλασσα κ' έγεινε λιμνοστάσι.

Όρσε, διάολε! έρέκαξεν ό καπετάν Κρεμύδας φαρμακωμένος: μία φέρνει νά μάς πνήξη μία μαγκάρι... Ταρσανά θά κάνουμε!...

Ό καπετάν Κρεμύδας ήταν πενήντάρης, κοντόκατρον, στίβαρος, με κεράλι όλοστρογγύλο σαν σφαίρα κανονιού, με πρόσωπο κρεμεζοθαμμένο και μαλλιά κάτασπρα, με μάτια μικρά, όλοστρογγύλα, σφύδια και μουστάκια βλάγκα, με φωνή βραχρή και βαρεία σαν ρεκάσμα κυμάτου πού σκάει στης άερογιαλιές τά χάλαρα και με καρδιά άπονήρευτη, πού ήμπορούσε νά τόν γελάση και μικρό παιδί. Από ναύτης ό καπετάν Κρεμύδας ήταν δουλευτής άκουραστος και οικονομός. Λίγο κατ' όλίγο άπόχτησε λερτά, επήρε ένα σαπιοκάικο μισακό κ' έδούλευε σερμαγιά έδω τριγύρω έπειτα τό σαπιοκάικο έγεινεν όλο δικό του και άνοιξε τις δουλειές του έως τήν Αττάλεια, όσο πού έχτισε τή γολέτα και άπλωσε τά ταξείδια του έως τόν Ποταμό. Τότε, βλέπει, ήταν άλλοι καιροί' ή θάλασσα είχε βιός και όποιος ήταν οικονομός, ναύτης ή καπετάνιος, γλήγορα έγινόταν νοικοκύρης.

Τόρα ό καπετάν Κρεμύδας ήταν όλος φαρμάκι. Όταν εκατεβαίναμε από τή Μαύρη θάλασσα, οι ναύτες πού ήταν όλοι συντοπίτες του, έφρόντιζαν κάθε ώρα νά του θυμίζουν με τρόπο τήν πατρίδα και τά σπιτία τους.

— Έ, καπετάνιε, και νά ήταν κανένας σαββατογεννημένος έδω μέσα, και νά πιανε

ένας δυνατός γρεγολεβάντες στα Μπουγάζα και νά βρούκαμε τόν Καθοντόρο χειμωνιάτικο και νά διπλώρνε ή γολέτα μας κάτω από τόν Τσικνιά' έλεγεν ό ένας.

— Κ' εκεί πού θά είπής τόν Τσικνιά δέ λές καλήτερα τση Μύκωνος τόν Τούρλο; έλεγεν ό άλλος, κυττάζοντας κατάμματα τόν καπετάν Κρεμύδα.

Έκείνος έγύριζεν άλλοσ τά μάτια του, τάχα πως δέν άκουε κ' έπιανε όμιλία με τόν Μπαρμπατρίμη τόν ναύκληρο για τόν καιρό. Και όταν τόν έστενοχωρούσαν με τά λόγια τους και με τά βλέμματά τους, πού ήταν πιο παρακαλεστικά και πιο παραπονιάρικα από τά λόγια τους, έσκαε τήν κόκκινη σκούφια του χάρω και μελανιάζοντας σαν μελιτζάνα έλεγε στο ναύκληρο:

— Μωρέ άνάθεμα στον καπετάνιο πού τσουμαρπει συντοπίτες του! Νά με ίδής στο πίκι κρεμασμένον Μπαρμπατρίμη, αν βάλω άλλη φορά στη γολέτα μου Μυκωνιάτη!...

Οι ναύτες έσκυρταν άμέσως τό κεράλι κ' έσκυρπούσαν άλλος έδω και άλλος εκεί, κατακόκκινοι από ντροπή, σαν παρθένες άθγαλτες, με πετρωμένο τό λυπήτερο χαμόγελο στα χείλη και μ' ένα δάκρυ, φίλο φίλο και άφαντο στην τριανταφυλλένια βρύση των ματιών τους. Και ό καπετάνιος πικραμένος γιατί τους έπίκρανε ό όργισμένος γιατί τού ζύπνησαν αναγκαστικά βαρκομισμένους πόθους, έρευγε σέρνοντας στο κατάστρωμα τά ποδήματά του έπιταυτού, για νά φανή φοβερός και τρομερός, κ' έκλειόταν στην καμαρή του.

Και του καπετάν Κρεμύδα ή καρδιά έλαχτάριζε για τή Μύκωνο. Είχεν εκεί τή γυναίκα του, τήν φυλομελαχροινή Έλεφάντω μ' ένα παιδί μωρό στην κούνια και άλλο στην κοιλιά. Αλλά οι καιροί ενάντιοι μάς άργησαν πολύ στη Μαύρη θάλασσα, και αντί νά φθάσουμε στη Μαρσίλια, δέν είχαμε ούτε τό μισό δρόμο παρεμένον. Όμως νά πού ήταν κάποιος σαββατογεννημένος στη γολέτα κ' έπισκε δυνατός γρεγολεβάντες στα Μπουγάζα κ' ηύραμε τόν Καθοντόρο χειμωνιάτικο κ' έδιπλώρνε ή Βαγγελίστρα μας κάτω από τόν Τσικνιά. Όταν αντίκρυσεν ό μαυροκαπετάνιος τή Μύκωνο με τί καρδιά νά ξεκολλήση άποκει;

Αντί όμως νά γυρίση στη γολέτα συντροφιασμένος με χορούς και παιγνίδια, με τους φίλους και τους συγγενείς, έγύρισεν άμίλητος και σκουνοφλιασμένος σαν τόν Τσικνιά, όταν έτοιμάζεται νά γύση τόν άγριοβορριά. Και στο ταξείδι τόρα αν και είχε τήν πλώρη του κατά τό Γαρμπη τά μάτια του ήταν συλωμένα στο Γρέγο κ' έβλεπε πάντα μπροστά του, μέσ' από τά χιονάτα σπιτία και τις άμορφες έκκλησιές, τις ήμερες πλαγιές και τά χαλαρόραχτα λιμανάκια της Μύκωνος, ένα μόνον σπιτάκι και μέσα τή γυναίκα του, κλιναρμένη νά χαροπαλεύη' νά γυρίση έδω κ' εκεί τά φρενιά και ύγρά μάτια της και

ν' ἀργολέγη με ἀδύνατη φωνή: Πού ἦσαι, Μανωλῆ καὶ μαυροκαπετάνι!... πού εἶσαι, Μανωλῆ καὶ μαυροκαπετάνι!... Καὶ πού νὰ ζητήση, πού νὰ εὕρη ἡσυχία ὁ καπετάν Κρεμμύδας. Ἐδρασκέμεν ἀπὸ πρῶμην σὲ πλῶρη τὸ κατὰστρομα, σὺν τῷ λεοντάρι: μέσα στὸ κλουβί: πότε ἐμίλαε μόνος του δυνάτ' ἄνθρωπο; πότ' ἔχειρονομοῦσε χωρὶς αἰτία; πότ' ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά κ' ἐχτυποῦσε τὸ κεφάλι του στὰ κατάρτια καὶ ὄλο βλαστημοῦσε τὴν τύχη του καὶ τὴν τέχνη του. Καὶ ἀληθινά: ποιά τέχνη εἶν' ἐκείνη πού χωρίζει: τέτοιος ὡρὸς τ' ἀνθρώπουνα παρὰ ἡ ναυτική!...

Στὴ γολέτα ἦταν ἀπλωμένα ὄλα τὰ πανιά. Τέσσερες φλόκοι μπροστὰ καὶ πέντε στὸ πλωριὸ κατάρτι: τρεῖς στραλιέρες στὴ μέση καὶ ῥάντα καὶ φλὶς στὸ πρῶμὸ κατάρτι. Ὡς καὶ τίς κουρτελάτσες ἐθάλαμα στὰ κουρτελατσίνια, ἀλλὰ τὸ ξύλο ἔμεινε ἀκίνητο σὺν βάρυπνο. Ρίζες ἐρρίζε νομίζεις, στὸ βυθὸ κ' ἐμελλε νὰ βλαστοβολήση. Βαρειά νύστα ἐκασίλευε περιγύρα σ' ἐμψυχα καὶ ἄψυχα, ἀπὸ ἄνθρωπο σὲ ξύλο, ἀπὸ θάλασσα σὲ οὐρανό. Κουρέλια ἀπὸ σύγνερα καρετιά, σὺν γιγάντιες ἀράχνες ἐκρέμοντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ σταχτοκόκκινη σκόνη ἐκαθόταν ἀνάλαφρα στὶς γύρω στερηές καὶ τὴ θάλασσα. Κάποτε ἀνεμοκινούντο, ἐθγαζαν καμμιὰ σπηλιάδα κ' ἐπερναν μπουρίνια τὰ πανιά καὶ αὐλακώναμε γιὰ ἓνα διάστημα τὴ θάλασσα ζερβόδεξα μ' ἓνα γλυκομουρμουρίσμα, ἀποκοιμηστικό κ' ἐκείνο. Ἐπειτα ἐπερτεν ὁ ἀνεμος, τὰ πανιά ἐκυματοῦσαν σιγαλιὰ, τὰ σχοινιά ἐλάγκευαν κ' ἐκούλουριάζοντο κ' ἐχτυπιόνταν στὸ κατὰστρομα, ὡς πού ἐπερταν τέλος ἀκίνητα, νεκρά. Καὶ ὁ καπετάν Κρεμμύδας φραγκωμένος ἐσυχομουρμούριζε, σφίγγοντας τὰ δόντια του.

— Ὅρτε, διάολε! μιά φέρνει νὰ μὰς πνίξη μιά μαγκάρε!... Ταρσανά θὰ κάνομε!...

— Σώπα, καπετάνι καὶ γλήγορα δυναμώνει ὁ Νότος: τοῦ εἶπεν ἔξαφνα ὁ Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος: ἰδὲς τί τέμπλο ἔκανε στὸ Τσιρίγο.

Ἀληθινὰ κάτω στὸ Τσιρίγο, μαυροκόκκινα σύγνερα ἐσωριάζοντο τετραπανωτά. Καὶ πίσω ἀποκεῖ ὁ ἥλιος βασιλεύοντας, ἐτόξευε ἀνάμει ἀπὸ κρωσοστόλιστες σχισμάδες, ἀπὸ σκοτεινοζάνθες εἴτ' αἰματοβαμμένες σπηλιές, δεμάτια ἀχτίνες κ' ἐλουζε τὴν ὀλόχαρη χεῖση με ποταμούς ἐνάεριους φωτός καὶ χρωμάτων. Κ' ἐβλεπε τὴ θάλασσα ν' ἀσπρογαλιάζη, λεπιδωτὴ ὄλη στὴ βραδυνὴ αὐρα, νὰ καθρεπτίζη τοὺς ψιλοὺς ἱσκιούς τῶν νησιῶν καὶ ν' αὐ-

λακώνεται ἀπὸ τὰ ρέματα, σὺν πλατὺς κάμπος κιμωλίας, ζωσμένος ἀπὸ δρόμους καὶ μονοπάτια πέρα ὡς πέρα. Καὶ τὰ γύρω νησὰ καὶ περιγιάλια, τὴ Μῆλο μπροστὰ καὶ τὴν Ἐρημόμηλο πού θρέφει τ' ἀγριόγιδα: πίσω τὴ Σίφνο με «τὴν Κατὲ σκυμμένη πτὸ πηγάδι» καὶ τὴ Σέρφο με τὰ παρδαλὰ γαιδούρια καὶ τοὺς παρδαλώτερους κατοίκους τῆς τὴ Νάξο παρὰ πᾶνω με τοὺς Βαραβάδες καὶ τὴν Πάρο με τὰ μάρμαρα τὴ Πόλυβο τὴν καμπουρωτὴ καὶ τὴν Κίμωλο τὴ σαλαμάνδρα τὴ Σίκινο καὶ τὴ Φολέγανδρο ἐδῶθε καὶ κάτω τὰ Γερακοῦνια ξεχωριστά, σὺν ἀτόρια πέτρα κυματοπλανημένη στὴν πλατεῖα θάλασσα καὶ τὸ Πετροκάρθο, ὄλα ἐβλεπε κατά τὴ σύστασή του καθένα, νὰ πέρνον ἓνα χρῶμα καὶ ν' ἀναδίνουν μύρια, νὰ πέρτη μιά ἀχτὶνα στὸ χαλίκι τοῦ γιαιλοῦ καὶ στοῦ βουνοῦ τὴν πέτρα, στὸ γιαιλὶ τοῦ δρόμου καὶ στὸ χορτάρι τῆς

Ἐν ᾧ οἱ νέοι χορεύουν (Ἐντυπώσεις Ἀποκρηάτικαι)

πλαγιὰς καὶ νὰ πηδᾷ ἐκείθε χρυσοροδινὴ θημωπτικὴ φλόγα. Κ' ἐβλεπε τὸ ἓνα νησί ἐδῶ με κανένα συγνεράκι στὴν κορρὴ ἀερούφαντο: τὸ ἄλλο ἐκεῖ με ζωνάρι ὀμίχλης καταγάλανο στὴ μέση: τὸ ἐδῶθε με κροκοβαμμένη κορρὴ: τὸ ἐκείθε κιστροστεφανωμένο: τὸ παρακεῖ μ' ἓνα κάτασπρο χωριδάκι, σὺν ἀπλοχεριά χιόνι πού ἐλησομνήθηκε ἀπὸ βραρυγεμωνιά στὴ λακκούλα του. Καὶ δεξιά, στὴ θάλασσα πού ἄπλωνε σὺν μεταξοσέντονο ἔως τοὺς κόρρους καὶ τ' ἀκρωτήρια τῆς Ροῦμειας καὶ τοῦ Μωρηθ, στὰ κρουσταλλένια οὐρανοθέμελα, ἔλεγες κοντυλογραμμμένα τὰ καράβια πού ἐπήγαιναν καὶ τὰ βαπόρια πού ἤρχοντο καὶ τὸ μαῦρο τους καπνὸ, ἐξευγενισμένον ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὸ ρίλημα, νὰ ψιλόνη καὶ νὰ σδύνη σὲ χρυσοζάνθες τουλοῦπες πού ἐσκόρπισεν ὁ ἀνεμος. Καὶ ψιλά στὸν οὐρανὸ, ἐβλεπε σύγνερα πουλάκια νὰ χλωπετοῦν κυματιστὰ καὶ νὰ λάμπουν τὰ χιονάτα στήθη τους, σὺν ἀργυρὰ φύλλα πού ἀρπαξεν ὁ ἀνεμος ἀπὸ ἐργαστήρι χρυσοῦ καὶ κάτω ἀπὸ τὰ κοντινὰ μες ἀερογιάλια, ἄκουες τῆς στεριανῆς ζωῆς τῆ

βουῆ νὰ φθάνη μαγευτικὴ, ἀληθινὸ τραγοῦδι: Σειρήνων, γεμάτο ἀπὸ χαρὲς καὶ γέλοια, δίχως πίκρες καὶ δάκρυα. Κ' ἐκτὸς τοῦ καπετάνιου, πού τὸν ἔκαμε ἀναίσθητο τῆς γυναίκας του ἡ θλίβερὴ κατὰστασις, ὄλοι μας οἱ ἄλλοι στὴν πλῶρη ριγμένοι, ἀπλώναμε σῶμα καὶ ψυχὴ, νὰ ρουρίζουμε ἐκείνη τὴν παράδεισο, με ρανερὴ ζήλια στὰ μάτια γιὰ ἐκείνους πού τὴν χαίρουνται. Κ' ἔξαφνα δὲν ξέρω πῶς, ἡ λαμπρὴ καὶ πολυποίκιλη εἰκόνα πού εἶχα ὀλόγυρὰ μου, ἔγυσα σιγὰ στὰ παιδιάτικὰ μου στήθη μιά εὐτυχία γλυκειὰ καὶ μιά θλίψη πειὸ γλυκότερη, πού εἶχα ἀνάγκη νὰ τὴν ξεμυστηρεθῶ, νὰ τὴν φωνάζω, γιὰτὶ μ' ἐπνιγε στὴν ὀρημητικὴ πλημμύρα τῆς. Καὶ τότε δὲν ἦρα ἄλλο τρόπο παρὰ ν' ἀρχίσω ἄσκοπα τὸ τραγοῦδι:

Τοῦναῦτ' ἡ μάνα ζύμωνε τοῦ γιοῦ τῆς παζιμάδι!...

— Σκάσε, βρέ, μὴ σοῦ σπάσω τὸ δοῦ-ἀκι στὸ κεφάλι! μ' ἐκοψεν ἔξαφνα ἀγριεμένη ἡ φωνὴ τοῦ καπετάνιου.

Ἐξέλασα εὐθὺς τὸ τραγοῦδι καὶ τὰ αἰσθήματα κ' ἐλουράξα σὲ μιά κώχη τῆς πλῶρης σὺν τὸ δαρμόνιο σκυλί. Ἐξέλασα σηκῶν τὰ μάτια ψηλὰ καὶ βλέπω στὸ πλωριὸ κατάρτι, μπροστὰ στὸν τρίγκο, μιά κουκουβάγια. Τὰ μαῦρα νυχοποδάρὰ τῆς ἐ-

γύριζαν σὺν δαχτυλίδια κ' ἐγράφωναν τὰ χεῖλη τῆς κόρας κ' ἐστήριζαν ἀκίνητο τὸ κορμί τῆς σὺν νὰ ἦταν ψεύτικη. Καὶ νὰ σοῦ εἶπω, ἐμοιάζε γιὰ ψεύτικη: ἦταν ἡ ὠμορφώτερη κουκουβάγια πού εἶδα στὴ ζωὴ μου! Καὶ ἂν εἶνε ἀλήθεια πῶς ἡ κουκουβάγια ἦταν μιά φορὰ γυναίκα καὶ ὅταν τῆς ἔδωκεν ἡ πέριδικα τὸ φαγὶ τοῦ παιδιοῦ τῆς γιὰ νὰ τὸ δώση στ' ὠμορφώτερο, ἐκείνη δὲν ἦρεν ἄλλο ἀπὸ τὸ κουκουβά-πουλο, δὲν εἶχεν ἄδικο. Τὸ πούπουλό τῆς με κατεβατὶς γραμμῆς ρεθιδιές, ὀλιγώτερες στὸ πεταχτὸ στήθος, πυκνότερες στὰ φτερά καὶ τὴ ράχη, ἐγυάλιζε σὺν καθαρὸ μετὰ κ' ἐκατέβαινε ἄψεγο, χιονῆτο στὰ ψαλιδωτὰ ἀκροφτέρια, πού ἐσιμγαν με τὴν οὐρὰ κ' ἐπερταν πλατὺ παραπέτασμα, πίσω ἀπὸ τὰ δασωμένα καλαμοπόδάρὰ τῆς. Καὶ ἦταν ἀληθινὰ φεγγαροπρόσωπη! Τ' ὄλοστρογγυλο κεφάλι τῆς πεταχτὸ πίσω σὺν καρῦδι, πλάκα τέλεια μπροστὰ, ἦταν χωμένο ἀνάμεσα στοὺς ὤμους σὺν ὀλορέγγαρο ἀνάμεσα σὲ δυὸ κοντοραχούλες. Στὸ κέντρο του, τριγωνικὴ ἐπρόβαλεν ἡ μύτη, με τὴν κορρὴ ἀπάνω καὶ κάτω τὴ βάση καὶ ἀποκεῖ κορτερό καὶ γυριστὸ σὺν δρεπάνι, ἐφύτρωνε τὸ ράμφος ἀπὸ μαῦρο τροχισμένο κόκκαλο. Δεξιά καὶ ἀριστερὰ τῆς μύτης, μέσα σὲ λακκούλες στεφανωμένες ἀπὸ ψιλὰ μεταξοπούπουλα, ἐπρόβαλεν τὰ μάτια δίχως ματόφουλα, θεασέα, ὀλοστρογγυλα, με τὴ μεμβράνη τους τσιτω-

— Ζιζιζι!... ζιζιζι!... (Ἐπειτα συνέχισε)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Κόκκυρα, ποίημα ὑπὸ Γερ. Μαρκοῦ. Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Σ. Ἱαπετικὸι Λαοί, ὑπὸ Γ. Ν. Χατζιδάκι. Λόγια τῆς πλῶρης: Κακοσημαδιὰ, διήγημα ὑπὸ Ἀνθῶα Καραβίτσα. Ὀνειρον καὶ ζωὴ, διήγημα Μαυρικίου Γιουκάκι, μετ' εἰκόνων, μετὰφρ. Ν. Ἐπ. Ὁ Φλεβάρης, ποίημα ὑπὸ Μ. Δ. Γιαννουκάκη. Φιλολογικὰ περίεργα: Ἡ ψυχαγωγικὴ μέθοδος, ὑπὸ Ἱερωνύμου Ἀεχ. Βογιατσῆ. Ὑγιεινὴ καὶ Ὑγιεινὴ: Ἡ Φανέλλα Γερμανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Συλλογὴ. Ἐκ τοῦ Ἀστεροσκοπίου: Ὁ οὐρανὸς τοῦ Φεβρουαρίου. Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις.—Χρονικά.—Ἡ Ἀλληλογραφία μας. Ἐν ᾧ οἱ νέοι χορεύουν.—Οἱ πρωτόγαλτοι, (εἰκόνας).

Ἐἰς τὸ προδεχέρις: «Τάχα-μπὲ-Τάχα» ἰνδικὸ τραγοῦδι ὑπὸ Ἀλεξ. Παύλη. — «Σκαρβαῖοι καὶ Τερακοῦτες» συννετά ὑπὸ Ἰ. Γρυπάρη.

Ἀἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γενεῖ πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον Γρ. ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἐστίας» Ἀθήνας.

μένη ἀπὸ ξανθοκίτρινο ὕγρὸ καὶ με τὴν κόρη, πού μαῦρη καὶ μεγάλη ἔμεινε ἀκίνητη, σὺν πέτρα δαχτυλιδιοῦ, καλοδεμένη στὴ σπενδόνα του. Καὶ ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ κέντρο πρὸς τὴν περιφέρεια, ψιλὰ μεταξοπούπουλα καρετιά, ἀνέβαιναν γυριστὰ κ' ἐσχημάτιζαν στεφάνι. Καὶ ὅπως ἐκαθόταν συμμαζωμένη, με τὰ μάτια στυλωμένα πέρα στὸν κοῦφον αἰθέρα, δὲν ἔκανε τὴ μισητὴ ἐντύπωση πού κάνει πάντα ἡ κουκουβάγια: ἐμοιάζε καλονοικοκυρὰ πού ἀφοῦ τελειώση τίς δουλειές τῆς καὶ λουστῆ καὶ χτενιστῆ, βγαίνει καὶ κάθεται στὴν πόρτα προσμένοντας τὸν ἄνδρα τῆς. Ἐμὲ μοῦ ἦρε ὀρεξις νὰ παίζω με τὸ κακὸ πούλι καὶ ἄρχισα νὰ τὸ προγγάω, κινώντας χεῖρα καὶ πόδια:

— Ζιζιζι!... ζιζιζι!... (Ἐπειτα συνέχισε)

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ

Διήγημα Μαυρικίου Γιουκάκι.—Μετὰφρ. Ν. Ἐπ.

— Ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν μὰς ἔκαμε νὰ ἐλθῶμεν ἀπὸ τόσῳ μακρὰν ἢ λάμψις τοῦ ἀρχαίου προγονικοῦ σας οἰκισμοῦ. Ἐδῶ ἀπεναντίας μὰς ἔφερε τὸ νεώτερον καὶ τὸ ὠραιότερον τῶν κοσμημάτων τῆς οἰκογενείας σας, ἡ μικρὰ καὶ χαριτωμένη

σας θυγάτηρ. Ὁ προσφιλέ μου ἀνεψιός, ὁ Λουδοβίκος Βαρκζαί, με παρεκάλισε νὰ τον συνοδεύσω. Ἠλθामεν, εἶδαμεν τὴν θυγάτηρα σας καὶ πραγματικῶς ἐμείναμεν κατευχαριστημένοι. Ἐλπίζω ὅτι καὶ σὺ δὲν ἔχετε καμμίαν ἀντίρρηση. Καὶ ὁ ἀνεψιός μου ἔχει ἐπίσης μεγάλους καὶ ἐνδόξους προγόνους. Ἡ περιουσία του εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε θὰ ἠδύνατο νὰ διανείμῃ μέρος αὐτῆς καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη πού δὲν τον ἀγαποῦν. Δὲν χρεωστεῖ τίποτε εἰς κανένα, — ἐκτὸς ἴσως μερικῶν σπαθισμῶν εἰς τοὺς Τατάρους: ἀλλὰ τοῦτο, ἂν λογαριάση κανεὶς ὅπως πρέπει, αὐξάνει τὴν πατρικὴν του μερίδα. Ἡ θυγάτηρ σας εἶνε ὠραία, ἐνάρετος καὶ θεοσεβής. Ἄλλο τόσον καὶ ὁ Βαρκζαί. Εἶνε ὠραίος, φῶς φανερόν, καὶ καλὸς χριστιανός — περὶ τούτου ἐγγυώμαι ἐγώ. Ἐὰν θέλετε, εἴθε νὰ ἐέλῃ καὶ ὁ Ὑψίστος Θεὸς νὰ γίνον ἓνα ζευγάρι οἱ δύο αὐτοὶ νέοι. »

Ὁ Φάρκας ἀπήντησεν εὐγενῶς καὶ προθύμως: «Ἡ πρότασις αὕτη τιμᾷ καὶ ἐμὲ καὶ

Οἱ πρωτόγαλτοι (Ἐντυπώσεις Ἀποκρηάτικαι)

τὸν οἶκόν μου καὶ τὴν δέχομαι: μετὰ χαρᾶς. Σήμερον ἀμέσως θὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν Ἰλόνκα. »

Ὁ Ἀββᾶς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἐξυσε τὴν μύτην καὶ ἐψέλλισεν: «Ἄλλὰ... ἐντιμότερα κύριε Πέτκη... τί νὰ σας πῶ... σὰς παρακαλῶ... δὲν πρόκειται περὶ τῆς Ἰλόνκας... Ἡ Ἐρτσα ἀρέσει τοῦ ἀνεψιοῦ μου.

— Τί, καλέ, ἐκείνο τὸ μωρὸ; Δὲν ἴδατε πῶς εἶνε ἀκόμη παιδί ἢ Ἐρτσα, πῶς κλαίει ὅταν τὴν χαϊδεύουν καὶ πῶς ἓνα σῦκο μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ πάλι: νὰ γελάσῃ;... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀστενεύεσθε. Ἄν πάρετε τὴν Ἐρτσαν, ὕστερ' ἀπὸ δύο ἑβδομάδες, θὰ μοῦ τὴν στείλετε πίσω.

— Μὴ φοβεῖσθε. Ἄν εἶνε μικρὰ ἀκόμη διὰ γάμον, εἰμποροῦμεν νὰ περιμείνωμεν ἓν ἔτος.

— Πολὺ εἶνε! » εἶπεν ὁ Βαρκζαί πρὸς τὸν διερμηνέα του.

Ὁ γέρον Πέτκη ἤρχισε νὰ τα χάνη. Ποῖος θὰ ἐπίστευεν ὅτι τὸ ὄνειρον τῆς Ἐρτσας ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῆ τόσον ταχέως; «Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, αὐτὸ δὲν γίνε-

ται — εἶπεν — ἡ συνθήκη δὲν τὸ ἐπιτρέπει: δὲν τολμῶ νὰ ὑπανδρεύω τὴν μικροτέραν πρὶν ὑπανδρεῖθῃ ἡ μεγαλύτερα. Ἀγαπῶ ἐξίσου καὶ τὰ δύο μου παιδιὰ καὶ θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχής, κύριε Βαρκζαί, νὰ σας κάμω γαμβρόν, ἀλλὰ μόνον ὡς σύζυγον τῆς Ἰλόνκας. Καθῆσατε ἐδῶ, ἄς γνωρισθῶμεν πρῶτα... »

— Ἄ, γνωρίζομεθα τόρα πλέον καλὰ! — Καὶ πῶς, ἡ Ἰλόνκα δὲν εἶνε εὐμορφη, δὲν εἶνε καλὴ, φρόνιμη, ἐνάρετος;

— Ἡ καρδιά τῆς καὶ τὸ πρόσωπον τῆς εἶνε ἀντάξιον τῆς ὠραιότερας τῶν ὠραίων — τὸ ἀναγνωρίζομεν καὶ τὸ ἀνομολογοῦμεν.

— Καὶ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ φρόνιμη, ἀφ' οὗ τὴν ἀνεβρέψατε σεις. Ἄλλ' ἡμεῖς τὴν μικροτέραν θέλομεν νὰ πάρωμεν μαζί μας, ἔστω καὶ ἂν εἰς τὴν πρωτότοκόν σας ἐδίδατε ἄληθινὰ τὴν περιουσίαν.

— Ἐκπλήττομαι πολὺ πῶς σεις, ἱερεῦς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, λέγετε τέτοια πράγματα.

— Οὔτε εἰς τοὺς ἱερεῖς, οὔτε εἰς τοὺς σοφοὺς εἶνε δεδομένον τὸ νὰ ἐξιχνιάζον τὰ μυστήρια τοῦ ἔρωτος.

— Ὁραῖοι λόγοι, κερπὸς μακρᾶς μελέτης! Ἄλλὰ διατί θέλετε νὰ εἰσαγάγετε παρ' ἡμῖν νέα ἦθη; διατί θέλετε νὰ μεταβάλλωμεν ὅ, τι ἐθέσπισαν οἱ πρόγονοί μας; Δὲν συμβαίνει παρὰ μόνον μίαν φορὰν στές ἑκατὸν νὰ νυμφεῖθῃ κανεὶς τὴν πρώτην γυναίκα πού θάγαπήσῃ. Ὅταν οἱ γονεῖς μας, ἐν τῇ φρονήσει των, μὰς ἐξέλεγον μίαν γυναίκα, ἡμεῖς στεναζόμεν πάντοτε δι' ἄλλην, ἢ δὲ ἐρωμένη, ἀκολουθοῦσα τὸ παραδειγματὸς μας, ἐλάμβανεν ἄλλον σύζυγον. Πρῶτα ἐκάμαμεν τὸν θυμωμένον, τὰ ἐθάλαμεν με τοὺς γονεῖς μας: ἀλλὰ κατόπιν ἐπανηργόμεθα εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν καὶ ὅταν τέλος ἐγνωρίζαμεν τὴν γυναίκα, τὴν ὁποίαν μὰς εἶχον ἐμπιστευθῆ, μέγας καὶ ἤμερος ἔρωσ πρὸς αὐτὴν ἐπλήρου τὰς καρδιάς μας καὶ ἐζῶμεν ἄλλο εὐτυχεῖ καὶ ἡσυχίαι... Ἐξῆσα πολλά, πολλὰ χρόνια με τὴν γυναίκα μου, χωρὶς οὔτε μίαν στιγμὴν νὰ διαταραχθῇ ἡ οἰκογενειακὴ μας εἰρήνη. Σήμερον ἀκόμη ἡ μνήμη τῆς μοῦ εἶνε ἀγαπητὴ, καὶ ὅμως ἤθελα νὰ σκοτωθῶ ὅταν μ' ἐξηνάγκασαν νὰ τὴν στεφανωθῶ!... Ἀπεναντίας οἱ νέοι, οἱ ὁποῖοι ἀγαπῶνται πολὺν καιρὸν πρὸ τοῦ γάμου των καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν γηράσκουν μαζί, εἶνε πολυάριθμοι. Ἄς μείνωμεν λοιπὸν εἰς τὰς ὠραίας συνθεῖας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε παλαιότερον ἀπὸ τὸν ἔρωτα, εἶπεν ὁ ἱερεῦς.

— Ἄ, ἄ, κύριε Ἀββᾶ, αὐτὴν τὴν φορὰν σὰς ἐπίασα! ἀνταῖπεν ὁ Πέτκη: ἀνοίξατε τὴν Ἀγίαν Γραφὴν εἰς τὴν πρώτην σελίδα καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐπωρλήθη τοῦ ὕπνου τοῦ Ἀδάμ διὰ νὰ τον νυμφεῖσῃ. Ὁ Ἀδάμ κατόπιν ἠγάπησεν τὴν Εὐάν... ἄρα ὁ γάμος εἶνε παλαιότερος τοῦ ἔρωτος.

Ὁ ἱερεῦς τὰ ἔλασε με τὸ ἐπιχειρημα τοῦτο καὶ ἐσιώπησε. Τότε ὁ Φάρκας ἐπλη-

1 Ἴδε σελ. 38.

σάπε τον νεαρόν Βαρκζαί, έλαβε τας χείρας του και τῷ εἶπε με ὄλην τήν γεροντικήν του τρυφερότητα :

« Αγαπητέ μου φίλε! μου ἐζήτησες τήν χεῖρα τῆς θυγατρός μου, τόρα ζήτω και ἐγὼ τήν χεῖρά σου διά τήν θυγατέρα μου. Μὴ σπεύσῃς νάπαντήσῃς. Ἐγὼ δέν σου ἠρνήθην, ἐλπίζω λοιπόν ὅτι καί σὺ δέν θά μου ἀρνήθῃς. Μείνε ἐδῶ μίαν ἐβδομάδα και ὕστερα ἀπάντησέ μου εἰς ὃ, τι σοῦ προτεῖνω σήμερον. Καί τόρα εὐθυμία και ἄς ὀμιλήσωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων! »

*

Ἡ ἐβδομάς παρήλθε. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κ. Πέτκη μετῆλθε πᾶν μέσον, ὡπως καταστήσῃ ἀγαπητὴν τήν Ἰλόναν εἰς τὸν Βαρκζαί και τὸν μνηστευμένον μετ' αὐτῆς. Τοῖς παρέσχεν ἐπανειλημμένως τήν εὐκαιρίαν νά μείνουν ἐπὶ ὥρας μόνοι οἱ δύο νέοι, και ὁσάκις εὐρίσκειτο πλησίον των ἑσπέρως πάντοτε τήν συνομιλίαν ἐπὶ θεμάτων, τὰ ὅποια, κατὰ τήν γνώμην του, θά ἐνδιέφερον ἀμφοτέρους. Ὁ νεαρός Βαρκζαί ἠγάπα ἐμμανῶς τήν πολιτικὴν ἢ Ἰλόναν ἐλάτρευε τήν ποιήσιν, ὁσάκις δὲ τὰ πνευματὰ των συναντῶντο, — τὸ ὅποιον συνέβαινε καμμίαν φοράν, — συνητῶντο εἰς κόσμον ὄνειρώδη, ὅπου βασιλεύει τὸ ἰδανικόν και ἄρχει ἡ φαντασία. Οὐδέποτε εἰς τὸν νεαρόν Βαρκζαί ἀπήρσεν ἡ Ἰλόναν ἀπεναντίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νά αἰσθάνεται πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν, και τόσο μᾶλλον καθ' ὅσον ἡ Ἐρσταν εἶχεν ἄλλοιωθῆ καθολοκληρίαν. Ὁ Βαρκζαί πολὺ σπανίως τήν ἐβλεπε τόρα και ὁσάκις παρουσιαζέτο ἦτο σοβαρὰ και μελαγχολικὴ. Πέπλος ψυχρότητος ἐκάλυπτε τόρα τὸ ὠραῖον προσωπάκι, τὸ ἄλλοτε τόσο εὐθυμον, φαιδρὸν και φιλόγελον.

Εἰς ποῖον ἐξ ὧμων δέν συνέθη πολλάκις νά ἐπανεύρη μελαγχολικὰς και ἠλλοιωμέννας τὰς φίλας τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, πὰς ὁποίας εἶχεν ἀρῆσει τόσο ἀφρόντιδας και χαρωπάς; . . . και πόσον δέν ἐδοκίμασε κόπον διά νά θάψῃ διαπαντός εἰς τήν μνήμην του τὸ γελαστόν πρόσωπον; "Ὅχι! ἔτη, ἀλλὰ μία ἡμέρα ἤρκεσε νά ἐπιφέρῃ τήν μεταβολὴν αὐτήν, ἡ ὁποία δέν εὔρε τὸν Βαρκζαί πῶσως προπαρεσκευασμένον.

Χθὲς ἔτι ἐβλεπε παιδικὴν φιλοπαίγμονα, χαριτωμένην με ὄλην τῆς τήν κατεργαρίαν, ἡ ὁποία ἐξεκαρδίζετο νά γελάξ ἐν ᾧ τὸν παρετῆρε λάθρα. Καί σήμερον ὑπῆρχον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐλαμπεν ὁ γέλως, και τὸ στόμα, τὸ χθὲς ἀκόμη φλυαροῦν, σήμερον ἐστέναζε. . .

Τήν καρδίαν τῆς νεαρῆς κόρης εἶχε καταλάβει φόβος μήπως ὁ Βαρκζαί γίνῃ μνηστῆρ τῆς Ἰλόναν, ἡ δὲ ἀτυχῆς Ἐρσταν ἠγάπα τὸν νέον με ὄλην τήν σφοδρότητα τοῦ πρώτου ἔρωτος. Ὡς ἐκ τούτου ἡ φαιδρότης ὄχτετο ἀπίουσα . . .

(Ἐπεται συνέχεια)

Ο ΦΛΕΒΑΡΗΣ

Κι' ἀπὸ τοὺς ἐνδὲξ' ἀδελφούσσου, Ἀγαπημένε μου Φλεβάρη, Σεχωριστὰ θά σ' ἀγαπῶ.

Μόνον ἴσ' ὅτι γλέντι ἔχεις τὸ [νοῦ σου

Κ' εἶσαι ἀγένειο παληκάρι Ἀξένιοιστο και χαρωπὸ.

Μόνον γιὰ σέ, γιὰ σέν' ἀλλάζου

Και φαίνοντ' ἐμμορφιά γεμάτα Ὡς και τὰ μούτρα τῆς γρηῃς Σ' ἀποζητοῦν και σέ φωνάζου Που πλημμυρίζεις κάθε στράτα Με μάσκες τῆς ἀποκρηῆς.

Ἐσ' εἶσαι ὁ μῆνας πού μεθοῦνε, Που μᾶς ἀνάβεις πίσω πάλι Παληὰ αἰσθήματα εὐθυτὰ Ὁ μῆνας πού χοροπηδοῦνε Χίλια ζευγάρια, χίλια κάλλη, Ἀταίριαστα και ταϊριαστὰ.

Γιὰ σέ τὸν μῆνα κάθε τρέλας, Που μᾶς χορταίνει με φίλιὰ Και πού ξεχωριστ' ἀγαπῶ Γιὰ σέ πού ἴστης ξανθῆς κοπέλας Με θέρμανες τὴν ἀγκαλιά, Γράφω τραγουδι χαρωπὸ.

M. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Πολλοὶ τῶν νεωτέρων λογίων ἀγνοοῦσιν ἴσως τὸν τρόπον, καθ' ὃν οἱ διδασκάλου ἠρμηνεύον τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς κατὰ τὸν βαρὺν τῆς ἀμαθείας χειμῶνα, ὅτε αἱ Πιερίδες, πτοχθεῖσαι ἐκ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων τῶν ξένων κατακτητῶν, ἀπέπησαν εἰς τὴν Δύσιν, και μόνον εἰς περιωρισμένους τόπους ἔμεινον λειψανά τινα, ἐν οἷς εὖρον ἄσπλον ὄλιγον λατρευτὰ τῶν Μουσῶν τούτων, διδάσκοντες τοὺς πρὸς μάθρην ἐργῶντων. Κατὰ δὲ τὸν μεσάκιονα μέχρι τῶν παρραμονῶν τοῦ ἀγῶνος, ἐδιδάσκοντο ἐν τῇ παρὰ τῇ Δημητσάνῃ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Φιλοσόφου ἑλληνικὰ μαθήματα, ἀτελῶς μὲν ἀπὸ τοῦ ἔτους 963 μ. Χ. και ἐφεξῆς, τελευταίον δὲ ἀπὸ τοῦ 17ῶν αἰῶνος, ἐδιδάσκοντο ἐν Δημητσάνῃ, τῆς ἐρημνείας γενόμενης κατὰ τὴν ψυχαγωγικὴν λεγόμενῃ μεθόδῳ, ἣτις ἐμαρτύρεται ἐπὶ 50 χειρογράφων, ἄτινα δια-

φυγόντα τὴν ψαλίδα τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν κατασκευὴν πυριτιδοβολῶν, ἀποστελλομένων κατὰ τὰ δύο πρώτα ἔτη τοῦ πολέμου εἰς πάντα σχεδὸν τὸν ἑλληνικὸν στρατόν, ἔμειναν ὡς ἱερὰ κειμήλια, σωζόμενα ἐν τῇ ἐνταύθῃ βιβλιοθήκῃ, ἣτις οὐ μόνον πλεῖστα βιβλία ἑλληνικῶν συγγραφέων και ποιητῶν προσήνεγκε διὰ τὴν κατασκευὴν ταύτην τῶν φυσικῶν, — χάρτου τότε μὴ ὑπάρχοντος, — ἀλλὰ και πολλὰ πολυτίμα χειρογράφα, ἐν οἷς και πολλὰ περγαμηνὰ, αἵτινες ψαλιδιζόμενα εἰς σχῆμα πυριτιδοβολῆς, ἀπερρίπτοντο καθ' ἂν χρόνον οἱ μέλλοντες νά σχηματισοῦν φυσικῶν ἐνδῶν, ὅταν δέματτα. Ὅταν λαβὼν ἐν τῶν χειρογράφων τούτων, ἐθεώρησα καλὸν νά δημοσιεύσω 5-6 στίχους αὐτοῦ, ὅπως γείνη φανερὸς ὁ τρόπος τῆς τότε διδασκαλίας. Τὴν δὲ ψυχαγωγικὴν ἐξήγησιν, ὑπάρχουσαν ἀνωθεν ἐκείνης τοῦ κειμένου λέξεως, ἔγραψα κατὰ σειράν ἐντός παρενθέσεων διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς τυπώσεως. Τὸ χειρόγραφο δὲ τοῦτο, πολυτέλειδον τυγχάνον, περιέχει α) τὸν περὶ βασιλείας εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀρχαῖδιον τοῦ Συνεσίου λόγον, β) ὅμιον τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν και γ) τὸ ἰδίον ἀγίου τραγοῦδιον «Χριστὸς πάσχων». Ἐπειδὴ δὲ προτάσσεται ὁ τοῦ Συνεσίου λόγος, διὰ τοῦτο ἐξ αὐτοῦ θά δημοσιεύσω τοὺς 5-6 στίχους.

Τὸ βιβλίον τοῦτο, ὠρεῖα τῶν κληρονομῶν *Πολυγρονίου Καρακάλλου* εἰς τὴν ἐνταύθα βιβλιοθήκην, εἶνε καθαρῶς γεγραμμένον, ὡς και τὰ λοιπὰ, και φαίνεται, ὅτι ἡ γραφὴ τοῦ κειμένου, τῆς ψυχαγωγικῆς ἐξηγήσεως και τῶν ἐν τοῖς περισελιδαῖς συντακτικῶν και κριτικῶν παρατηρήσεων, ἐξ ὧν γέμει τὸ χειρόγραφο, εἶνε τοῦ μακροῦ διδασκάλου Πολυγρονίου Καρακάλλου, μαθητοῦ τότε τοῦ ἐνταύθα σχολείου γενομένου, ἄρχεται δὲ οὕτως:

« αὖψδ', Ποσειδεῖνος θ' ἰσταμένου ἐν τῇ κατὰ Δημητσάναν σχολῇ. » Συνεσίου εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀρχαῖδιον περὶ βασιλείας. » Ἀρχ (ὁ βασιλεὺς Ἀρχαῖδιος, τάχα), εἰ μή τις (ἀνίσως, δὲν τινὰς ρήτωρ ἢ φιλόσοφος) ἐκ πόλεως (ἀπὸ πόλιν, πατρίδα, ἐνεργακὴ μὲν) ἦκοι (ἦθελεν ἔλθῃ, ἀφίχθη, παραγένηται εἰς τὴν βασιλείαν σου) μεγάλῃς τε (μεγάλῃν, περιώνυμον, ὀνομαστήν, περιέλειπτον) και πλουτούσης (και πλουσίαν, εὐτυχημένην, εὐδαίμονα), και κομίζοι (και δὲν ἦθελε κομίζῃ, φέρῃ, ἄγγῃ) λόγους (σοὶ) λόγους πανηγυρικοὺς ἐπαινετικούς) γαύρους τε (ὑπερόγκους, ὑπερφάνους, σοδαρούς, ἐπρημένους) και χλιδῶντας (και προυφλοῦς, ἡδονικοὺς, ἡδονὴν και εὐφραδείαν) ἀποσπάζοντας τοιοῦτους) οἷους (ὅποιοι) βητορικὴ (βητορικὴ τέχνη) και ποιητικὴ (ποιητικὴ στιχογραφία) τίκτουσι (γεννῶσι, συνείρουσι, συνυφάνουσι, συμπλέκουσι, κατασκευάζουσι), πάνδημοι (κοινὰ, δημοῖα, τετριμμένα, ἐθάρεις, συνειθισμένα τοῖς πολλοῖς) τέχνη (αἰτινὲς εἰσι τέχνη, μέθοδοι, ἐμπειρίαι, ἔξεις) πάνδημα (κοινὰ, δημόσια, τετριμμένα) ἔγκρανα (και τὰ κημάτα, γεννήματα, ἀποτελέσματα αὐτῶν) τοῦτον, ὅταν (αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ μὴ ἐκ πόλεως) μεγάλῃς τε και πλουτούσης ἦκον και κομίζων λόγους γαύρους, ὅταν ἐνθάδε ἐδῶ εἰς τὴν βασιλείαν σου ἦθελεν ἔλθῃ γένηται, (ἀφίχθη παραγένηται) δεῖ (πρέπει

« κάτω νεύειν (εἰς κάτω, δηλ. νά μὲν κατηρῆς, σιωπῶν, νά νεύῃ, κλίνη, βέπη τὴν κεφαλὴν του), ὡς οὐκ οὔσης αὐτῷ (ὡσάν ἄνθρωπον) παρρησίας (παρρησία, θάρρος, ἐλευθεροστομία) ἐν βασιλείῃς (μέσα εἰς τὰ βασιλεία, ἀργεῖα, πρυτανεῖα, βασιλικὰ παλάτια) οὐδὲ ἐρυγγάνειν (μῆτε νά ἐρυγγάνῃ, ἐξερευνηται, ἀφίσιν, ἐκθάλη, ἐκφωνῇ μικρὸν, ψιλὸν λόγον), οὐκ ἔχοντι (ἐπειδὴ δὲν ἔχει, δὲν κέκτηται, δὲν φέρει) τῆς πατρίδος (πατρίδος, ἐνεργακῆς) τὸν ἔγκον (τὸ ὕψος, τὸ μεγαλεῖον, τὴν σεμνοπρέπειαν, τὴν ὑπέρογκον σήμεν). »

Και οὕτω μὲν ἐξακολουθεῖ ἐν ὄλῳ τῷ χειρογράφῳ ἢ ψυχαγωγίᾳ, ἐν δὲ τοῖς περισελιδαῖς, ἀρκετοῦ χρόνον ἔχουσι, ὑπάρχουσι αἱ εἰρημέναι παρατηρήσεις, ἐξ ὧν σημειῶμεν μόνον 3—4.

« Οἰτεγογράφοι, ἐν οἷς διαλαμβάνουσι περὶ ὕψους λόγου, φασίν, ἐν οἷς ἔχουσι τὰ πρώτα Θεοφύλακτος τε και Συνεσίου, και τούτων ὑπερτερὰ ὁ ἐκ Ναζιανζοῦ Γρηγόριος, μέγιστος δὲ νοημάτος και λόγου πλάτος ἀριστοσχετῆς διὰ δεῖ παρ' ἐκείσῳ τῶν δοκίμων συγγραφέων και λογογράφων τὸ εἶδος τοῦ λόγου και πᾶσαν ἰδέαν ἀποματτεσθαι, και μὴ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων, ἵνα μὴ τὸ τοιοῦτο ἀποτοχῶνται, και γέλωτα πλάτῃν ὀφλήσωμεν κλ. »

« Οὗτος ὁ πολυβούλητος και πολλοῦ ἄξιος λόγου πρὸς Ἀρχαῖδιον προπερώνηται, και οὐ πρὸς Θεοδοσίον ὡς τισιν ἔδοξεν' ἀλλ' ἔτι παιδὶ ὄντι τῷ Ἀρχαδίῳ ὁ Συνεσίος ὑπὸ τῆς πατρίδος πεμθεῖς, και χρυσοῦν στέφανον κομίσας αὐτῷ, και τὸν λόγον τοῦτον τὸν ὄντως χρυσοῦν και βασιλεῖ προσήκοντα ἐξήνεγκεν, ἐν ᾧ ἐλευθέρως θ' ἄμα και σαφῶς τὰ τῶν βασιλέων ἀμαρτήματα ἐλέγχει, τρυφὰς κολάζει, ὑγιεινὰ παραγγέλλεται τῷ ἑθῶς βασιλευῶντι ὑποβάλλει, ἀρυσάμενος ἐκ τῆς διχορροῦν πηγῆς Πλάτωνος και Ἀριστοτέλους, οἷς ὀμιλήσκει τὸν Συνεσίον διὰ βίου λόγος διχορεῖ οὐκ ἀδέσποτος. »

« Οἱ ἐκ συναπτικῆς εὐκτικῆς συντάγῃ ἐγκλίσει, ὅτι τὸ ἐπόμενον ἔστι τῶν ἐνδοιαζομένων ὡς ὅπου ἔστι τὸ, ἄρα δεῖ κάτω νεύειν » εἶνε γὰρ ἐπὶ μὲν ὀμολογουμένον τὸ ὄριστικόν, ἐπὶ δὲ ἐνδοιαζομένων, τὸ εὐκτικόν. » Οἷους ἀποστηρικτικῶς συντάγῃ, ἔξωθεν λαμβανόμενον τοῦ ἀναποδοτικῶν ἀπονοται γὰρ χωρὶς τῶν ἀναποδοτικῶν ἀπολύτως και ταῦτα χωρὶς τῶν ἀναφορικῶν. »

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον Ἐν Δημητσάνῃ, τῇ 16 Μαρτίῳ 1894. ΑΡΧ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΒΟΓΙΑΤΣΗΣ

ΥΓΙΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ φανέλλα.

« Κυρία μου (λέγει ὁ ὑγιεινολόγος Felix Bremond) μὴ συνειθίζετε τὰ τέχνη σας νά φοροῦσι φανέλλαν ἐπὶ τοῦ σώματος. Μὴ τα κταδικάζετε εἰς τοιοῦτον θωρακισμὸν, ἀνευ ἀπολύτου και προφανοῦς ἀνάγκης, βεβαίως μὲνης παρὰ τοῦ ἰατροῦ σας. » Τὸ μᾶλλον ὕψος εἶνε ἐξαιρετικὸν διὰ τὴν ἀμφοῖν τῶν ἀνδρῶν, τῶν γυναικῶν και τῶν παιδῶν ἐν θέρει τε και χειμῶνι. Ὡς ἐκ τῆς

μαλθακότητος και τοῦ μικροῦ αὐτοῦ βάρους εἶνε κατὰλληλον διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνδυμάτων εὐρέων, καλυπτόντων μὲν τὰ μέλη, χωρὶς νά συμπιέζωσιν αὐτὰ, ἢ νά παρακωλύωσι τὰς ἐλευθέρως αὐτῶν κινήσεις, προσπιζόντων δὲ τὸ σῶμα ἐπαρκῶς ἀπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν.

Ἐπιτρέπει λοιπὸν ἡ ὑγιεινὴ τὴν ἐκ μάλινου ὑφάσματος κατασκευὴν ἐπενδυτῶν, ἐσωκαρδίων, ἀναξυρίδων κ.τ.λ. διὰ τοὺς ἀνδρας, και ἐσθῆτων, ἐσωφορίων, περιωρίδων κ.τ.λ. διὰ τὰς κυρίας. Ἀπαρτεῖται ὁμως αὐτὴ νά περιβάλλονται διὰ φανέλλας ὁ ὑγιῆς θώραξ, ἡ ὑγιῆς κοιλία ἢ αἱ ὑγιεῖς κνήμαι.

Ἡ ἀμέσως ἐπὶ τοῦ σώματος φερομένη φανέλλα προσηκει εἰς τοὺς ἀρρώστους, τοὺς ἐξησθημένους και τοὺς καχεκτικὰς, οὐδαμῶς δὲ εἰς τοὺς ὑγιεῖς.

Ἡ ἐπὶ τοῦ θώρακος ἰδίως φανέλλα ἀποδίδει χρήσιμος εἰς τοὺς ἔχοντας τοῦτον εὐκαθῆ, τοὺς παθόντας βρογχίτιδα, πνευμονίαν ἢ ἄλλο νόσημα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων ἀπαρτίτης δὲ καθίσταται εἰς τοὺς φυσικοὺς. Εἶνε θερμότερα τῶν λινῶν ἢ βαμβακερῶν ὑποκαμίσων, διότι εἶνε ἦσον καλὸς ἀγωγὸς τῆς θερμότητος ἢ τὰ ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν ὑφάσματα. Ἀπορροφᾷ ἀμέσως τὸν ἰδρῶτα, τηρεῖ δὲ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος πάντοτε ἴσην θερμοκρασίαν. Ἡ χρῆσις λοιπὸν αὐτῆς παραγγέλλεται και τοῖς ἀναρρωτούσι και ἀδυνατοῖς ἐν γένει, οἷτινες δέον ὡς οἷον τε νά προσυλάσσονται ἀπὸ τῶν ἐπικινδύνων ψύξεως.

Ἀρα δὲ ἡ φανέλλα συνιστάται εἰς τοὺς ὡς ἄνω πάσχοντας ἢ παθόντας, ἔπειτα ὅτι ὁ φέρων αὐτὴν ἀνευ ἀνάγκης, ἀποστερεῖται πολυτίμου βοηθήματος ἐν ἐνδεχομένη νόσῳ, καθ' ἣν ἐπιβάλλεται ἡ χρῆσις τῆς φανέλλας.

Ἡ ἀντιτάξῃ τις ἴσως ὅτι ἡ φανέλλα δύναται νά χρησιμεύσῃ ὡς προληπτικὸν μέσον ἀπὸ τῶν νόσων τῶν ἐκ ψύξεως ἰδίως προερχομένων. Ἀλλ' ὅσο φάρμακον τι, χρήσιμον κατὰ τινος παθήσεως, δύναται νά προφυλάξῃ ἀπ' αὐτῆς, τῶσφ και ἡ φανέλλα, ἡ συνιστωμένη τοῖς πάσχουσι ἢ παθοῦσι νόσηματα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, δύναται ν' ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτῶν.

Προτιμώτερον εἶνε οἱ ὑγιεῖς ἀνὰ νά φέρωσι φανέλλαν νά λούωνται συνεχῶς, ἵνα καθαρῶνται ἀπὸ τοῦ ῥύπου, ὃν αὐτὸ τὸ σῶμα παράγει, ἀνακαμνησκόμενοι ὅτι ἡ τελεία καθαριότης τοῦ σώματος εἶνε κυριωτάτη τῆς ὑγιεῖς συνθήκῃ.

Ἄλλως ἡ φανέλλα προκαλεῖ πλεῖστα ὅσα ἐνοχλήματα, οἷον κνισμὸν, ἐρυθρότητα, ἔστιν ὅτε ἐκδράς τοῦ δέρματος κ.τ.λ. Παρατηρηθῆ δὲ ὅτι τὰ δερματικὰ νόσηματα εἶναι πολλῶ σπανιώτερα εἰς τοὺς μὴ φέροντας φανέλλαν. Ὁ δὲ συγγραφεὺς, οἷ ἐν ἀρχῇ ἐμνησθῆμεν λέγει: «ὁ βράμβας, τὸ λίνον, ἡ κίναβας ἐφόνευσαν τὴν λέπραν» εἶθε ἡ φανέλλα νά μὴ ἀναστήσῃ αὐτήν. Ὑπερβολικὸν βεβαίως τοῦτο, ἀλλ' ἀρκούντως ἐνδεικτικὸν τῶν περὶ φανέλλας ἰδεῶν τοῦ διασημοῦ ὑγιεινολόγου.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1894. — Ὁ κ. Βίλγελμ. ὕψηγητῆς τοῦ ἐν Βιέννῃ Πανεπιστημίου, ὑποβάλλει συμπληρωστικὴν ἐπιγραφὴν εὐρεθείσῃ ἐν Πελοποννήσῃ και δημωσιευθείσῃ τὸ 1886 ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ» (ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ

δὲν συμπεριλήφθη ἐν τῷ Corpus inscript. Attic.). Πλὴν τῶν δύο πρώτων δυσαναλήρωτα κενὰ παρουσιαζουσῶν γραμμῶν, τὰ λοιπὰ ἀναγινώσκει συμπληρῶν ὁ κ. Βίλγελμ. οὕτως: τοῖς δὲ ἐν Ἐλευσίει ἀλιεῦσιν ἀτέλειαν ἰχθύων εἶμαι ἐὰν ἐν Ἐλευσίει ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὸς ἀσπίου ὡς μὲν εἶδος (πιθανῶς)... εἰσαγωγῆ ὄφελος εἰς μέγα τι ἀπαντήσῃ, τοῖς δὲ ἰχθυοπόλες και τοὺς πάλιν καπηλευόντας πεποισῆσαι τῆς αἰσχροκερδείας βούλομαι ἢ ἐνδείξιν αὐτῶν γείνεσθαι πρὸς τὸν κήρυκα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς, τὸν δὲ εἰσαγεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, τοῦτο δὲ τιμῶν, ὅτι γρηῃ παθεῖν ἢ ἀποτείσῃ. Πιπρακτέσσαν δὲ μοῖροι οἱ κομίζοντες ἢ οἱ πρώτοι παρ' αὐτῶν ὀνομασμένοι, τοῖς δὲ δευτέρους ὄντας γεινομένους τῶν αὐτῶν ὀνίων μεταβάλλειν, φυλάττοντας τὰς τιμὰς. Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν στήλῃ ἐγχαράξαντες λιθίνῃ στήλῃ πρὸ τοῦ δειγματος. — Ὁ διοικητῆς τῆς σχολῆς κ. Δαίρπεφδὸ ὀμιλεῖ περὶ τῶν παρὰ τὴν Ἐνεακρονίου ἀνακαφῶν. Εἰς τὴν γῆν τῶν πᾶντων ἀντικεινῶν εἶνε εὐρεθείς μετὰ τῶν ἐρειπίων τοῦ ἐνταύθα ἀποκαλυφθέντος ῥωμαϊκοῦ κτιρίου (ἄτριον ῥωμαϊκῆς), ὅστις παρουσιάζει κοίλωμα εἰς ὁ ἀνωριθάλως προσηρμῶζετο κεφαλὴ λέοντος ἐκ κρουνοῦς χρησιμεύουσα. Ἐκ τῆς ὀπισθίας τοῦ λίθου πλευρῆς φαίνεται ἡ ὀπή, κατ' ἀρχὰς μεγαλύτερα, κατόπιν δὲ διὰ κωνιακῶν σικουνοθεῖσα, δι' ἣς εἰς τὸν κρουνὸν εἰσέρρετο τὸ ὕδωρ. Πλεῖστα ὀρεῖα παρατηροῦνται ὁμοίως ἐνταύθα, καταχωσθέντα πρῶτως ἡθῆ, διότι τὰ ἐν αὐτοῖς θραύσματα ἀγγείων ἀντικεινῶν εἶνε εἰς τὸν γεωμετρικὸν τύπον. Ἐνὸς τῶν φρεάτων τούτων, μὴ καταχωσθέντος, ἀλλ' ἐπιπέδῳ ἐπὶ διὰ πλάτους κεκαλυμμένου, τὸ ὕδωρ εἶχε βάθος 10 ὄλων μέτρων και ἡμίσεος. — Ὁ κ. Δημ. Φίλιος ὀμιλεῖ περὶ ἀναγλύφου ἀνευρεθέντος κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Ἐλευσίει ἀνακαφῆς. Τὸ ἀνάγλυφον εὐρέθη σκεπτικῶν ὄχτων ὕδατων ἢ στήλῃ σῶα, ἀπλῆ ἄνευ ἀρχιτεκτονικῶν κοσμημάτων, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ ἄνω αὐτῆς μέρους φέρει τρεῖς ὄπας βαθείας 40 ἑκατοστόμετρα ἐντός τῆς μίτης σωζέται και γόμορος γάλκινος. Ἴσως ὁ τεχνίτης κατασκευάσεν αὐτοῦ, ὅπερ προσέθηκεν εἰς τὴν στήλῃν διὰ τῶν τριῶν τούτων γόμων. Ἀνεξήγητος εἶνε γραμμικὰ τινες δεξιὲς και ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ ἄνω τούτου μέρους. Ἡ στήλῃ εἶνε πενταγώνου λίθου σφειδὸν τετραγωνικῆ (1 μ. πρὸς 0.90.). Παρίστανται δύο γυναικες, ὧν ἡ μὲν καθήκει ἐπὶ ἔδρας ἀνευ ἀνακλίσεως, ἡ δὲ ἀπέναντι αὐτῆς ἰσταμένη. Τὸ ἐνδομα χιτῶν χειριδιώτες, ἱμάτιον και πτυχὰ κρέμματα ὑπὸ τῆς ἔδρας. Ὑπὸ τοὺς πόδας ἔχει σκίμποδα. Ἡ κόμη τῆς καθήμενης λευκῆ και ἀθονος, ἐπὶ κεφαλῆς φέρει καθυσεῖδῃ τιάραν. Πόδες γυμνοί. Παρατηρεῖται δυσαναλόγη τῆς μορφῆς τῆς ἰσταμένης πρὸς τὴν τῆς καθήμενης διὰ τὸ βαρὺ και σκληρὸν αὐτῆς. Εἰς τὰ γυναικῶν μέρη (ἂν και δὲν ἐξήληθεν εἶτι ὁ τεχνίτης τοῦ ἀρχαῖστου) ὑπάρχει ζωὴ και χάρις. Ἀρα τὸ ἔργον προαγγέλλει τὸν δρόμον ὃν ἔχει ἡ τέχνη τάχιστα νά λάβῃ, ἀντικεινῶν δὲ εἰς τοὺς μετὰ τὰ Περσικὰ ἀμέσως χρόνους (τεχνίται ὁ Κάλμας και οἱ λοιποὶ οἱ πρὸ τοῦ Φειδίου). Τὸ ἀνάγλυφον προφανῶς εἰκονίζει τὰς δύο Ἐλευσινίους θεοτήτας — ἡ καθήμενὴ ἡ Δημήτηρ, ἡ ἰσταμένη ἡ Κόρη — και εἶνε ἀπομιμήσις τῆς τοῦ ἐν τῷ τελεστηρίῳ εἰκονίσματος τῶν δύο θεοτήτων. Αἱ εἰκαταὶ τοῦ Κέρν (ἴδε Mitth. τοῦ 1892 σελ. 125 ἐξ.) ἀποδεικνύονται διὰ τοῦ ἀναγλύφου τούτου ὀρθαί. Ἡ καθήμενὴ Δημήτηρ, ὡς πιστοποιεῖται νῦν, πρέπει νά ὑποτεθῇ φέρουσα σκῆπτρον και στήλῃν, ἡ δὲ Κόρη δῶρα ἢ δῶδας — ὅπου αἱ δύο περιστατικὸν ὀμοῦ ἐξάρεισιν ἀποτελεῖ τὸ ἀνάγλυφον Λυσιμαχίδου ὅπου ἡ πρὸς τριπαστὴν Περσέφονα φέρει τὸ σκῆπτρον). Σαφῶς μαρτυρεῖ ὁμοίως τὸ ἀνάγλυφον ὅτι ἡ ἐσθῆς τῆς Δημήτρως εἶνε ἡ πλουσιωτέρα, ἡ δὲ τῆς Κόρης ἀπλουστερα και εἰς νεαρὸν πρόσωπον ἠρμοζόσασα. Ἄν και πάντες δὲ παραδέχονται ὅτι τὸ λευκῶδες τῆς κόρης θά ἦρμας μᾶλλον εἰς νεανικὸν πρόσωπον, ἀλλ

ὁ Ὀμηρικὸς ὕμνος δεικνύει ὅτι ἡ Δημήτηρ ἀκριβῶς ἀφῆκε διὰ τὸ πένθος τὴν κόμην λευκομένην καὶ πίπτουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων, τὴν ξανθὴν δὲ αὐτῆς κόμην ἐξαίρει ὁ ποιητὴς αὐτόθεν. Ἄρα δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ παραδόξον ὅτι ἡ τέχνη λυσικόμων ἤθελε ν' ἀπεικονίσῃ τὴν Δημήτρα. Ἄλλως αἱ ἀνωμαλῖαι ἕως ὅ Βέλκερ παρετήρησεν εἰς τὸ γνωστὸν μέγξ' Ἑλευσινιακὸν ἀνάγλυφον ἐξηγουσὶ πῶς εἰς οὕτω ἀρχαῖον ἔργον τὸ εἰς νεανικὸν μᾶλλον πρόσωπον ἀμύζον λυσικόμων δύναται κάλλιστα ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν Δημήτρα. Καὶ ὡς πρὸς τὸ καθίσμα τὸ παρὸν ἀνάγλυφον παρέχει πιστοτέρην τῶν τέως γνωστῶν εἰκόνα· εἶνε δὲ τοῦτο ἡ cista mystica (πρὸλ. ἐν ἐπιγρ. «κίστας ἐγούσας ἱερὰ μυστικὰ» καὶ Παισ. «κιθωτὸς ὁποῖας ποιεῖσθαι νομίζουσι Δημήτρι»).

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΥ

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1895

Πλανῆται.

Ὁ Ἑρμῆς εἶνε βρατὸς ὡς ἀστὴρ τῆς ἑσπέρας, καθ' ἑσπέραν ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ἰδρωχόου μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἥλιου μέχρι τῆς 13 Φεβρουαρίου. Τὴν 8 Φεβρουαρίου ἡ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ἥλιου εἶνε 46, ἀπὸ δὲ τῆς Γῆς 102 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι βρατὴ ὡς Ἑσπερος κατ' ἀρχὰς πλησίον τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ἰδρωχόου καὶ ἀκολουθῶς ἐν τῷ τῶν Ἰχθύων. Ἡ ἀπόστασις αὐτῆς, τὴν 2 Φεβρουαρίου, ἀπὸ μὲν τοῦ Ἥλιου εἶναι 107, ἀπὸ δὲ τῆς Γῆς 236 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Ὁ Ἄρης, περὶ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου μεταβαίνει ἐκ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κριοῦ εἰς τὸν τοῦ Ταύρου καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς εὐρίσκειται πλησίον τῶν Πλειάδων πρὸς Νότον. Ὁ Ἄρης δίδει ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ ἀνιχνεύεται εὐκόλως ἐκ τοῦ ζωνηροῦ ἑρυθροῦ φωτὸς αὐτοῦ. Τὴν 2 Φεβρουαρίου ἡ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ μὲν τοῦ Ἥλιου εἶναι 233 ἀπὸ δὲ τῆς Γῆς 192 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Ὁ Ζεὺς λάμπει ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ταύρου μετὰ τὸ Βασιλικὸν καὶ τοῦ Καστορος καὶ Πολυδεύκων. Ὁ Ζεὺς δίδει τὴν πρωτὴν ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ανατολῆς τοῦ Ἥλιου. Τὴν 2 Φεβρουαρίου ἡ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ μὲν τοῦ Ἥλιου εἶνε 764 ἀπὸ δὲ τῆς Γῆς 679 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

Ὁ Κρόνος βρατὸς πλησίον τῆς Ζυγοῦ πρὸς Ἀ τοῦ Στάχυος τῆς Παρθένου μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ μὲν τοῦ Ἥλιου εἶνε 1448 ἀπὸ δὲ τῆς Γῆς 1395 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

37.— Τίνος μεγάλου φιλοσόφου ὁ σκύλος ὠνομάζετο Ἄγα;

38.— Διατί αἱ μυῖαι, καὶ ἄλλα τινὰ ἔντομα δύναται νὰ περιπατοῦν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς μὲ τούς πόδας πρὸς τὰ ἑπάνω, χωρὶς νὰ πίπτουν;

39.— Ἀποτελοῦμαι ἐκ 14 γραμμάτων καὶ ἡμιχ Βασιλεύς. Ἐκ τῶν γραμμάτων μου ἂν λάβῃς τὸ 14ον, τὸ 13ον (ἢ ἀντ' αὐτοῦ τὸ 11ον ἢ τὸ 9ον ἢ τὸ 7ον ἢ τὸ 4ον) τὸ 8ον, τὸ 13ον (ἢ πάλιν τὰ ἀντ' αὐτοῦ) καὶ τὸ 1ον (ἢ ἀντ' αὐτοῦ τὸ 10ον) θά σχηματίσῃς ἐν ἄνθος.

- 40.— Τίνος ποιητοῦ εἶνε οἱ στίχοι :
Ματαίως εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἡ Δάρην δὲν ἀνθίζει,
Ἡρώων στέρει μέτωπα ἢ μνήματα στολίξει.
- 41.— Τίς ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν ἔγεινεν ὑπουργὸς καὶ μετὰ δύο ἔτη πρωθυπουργός;
- 42.— Πότε καὶ ποῦ συνήλθε Σύνοδος διὰ νάπορασίση ἂν καὶ αἱ γυναῖκες εἶνε ἄνθρωποι;
- 43.— Ποῖος ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ ποῖος ἐκ τῶν νεωτέρων φημιζοῦνται ὡς οἱ πολυγλωσσότεροι τῶν ἀνθρώπων;

- 44.— Ὅπως εἶμαι ἂν μάρτυς
Εἰς τὰ ζῶα θά μ' ἀπαντήσης.
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,
Ἴσως μὲ καταβροχθίσῃς.
- 45.—
* * * Σ
* * * Σ
* * * Ω * * Σ
* * * Σ
* * * Σ
Σ

46.— ου ου ακου αι ωα εσα.
(Ἔπεται συνέχεια)

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδησεις.

Ἡ λαϊκὴ ἐκδοσις τοῦ προηγούμενου φυλλαδίου τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» τοῦ ἀριερωμένου εἰς τὸν Παράσχον, ἐξητηλήθη σχεδὸν ὅλη ἐν Ἀθήναις καὶ ἕνεκα τούτου πολὺ ὀλιγώτερα φυλλάδια τοῦ συνήθους ἐστάλησαν εἰς τὰς Ἐπαρχίας. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἀγοραστῶν μὰς φυλάττουσιν οὐδὲν τῆς «Εἰκ. Ἑστίας» καὶ δὲν εὑρουσιν τυχὸν ἕκτον φυλλάδιον εἰς τὸ Πρακτορεῖον, δύναται νὰ το ζήτησουν ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφείου μὰς ἀποστέλλοντες δεκάλεπτον γραμματόσημον, διότι χάριν αὐτῶν ἐφυλάξαμεν ὀλίγα ἀντίτυπα.

ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ πνευματικὴ κίνησις ἐν Ἑλλάδι—Δίγα λόγια», ὁ κ. Μιχαὴλ Μητσάκης ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ Ἄστυ μακρότατον ἄρθρον, ἀφορμὴν ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν «Λεξικοῦ Ἐπιστημονικῶν καὶ Τεχνικῶν ὄρων». Τὸ χρησιμώτατον τοῦτο σύγγραμμα θέλει ἐκδοθῆ κατὰ φυλλάδια μηνιαία.

Νεῖα πρωτότυπος ἐπιφυλλίς ἤρξατο δημοσιευμένη ἐν τῇ καθημερινῇ Ἑστίᾳ. Εἶνε διήγημα τοῦ κ. Κωστῆ Πασσαγιάννη ἐπιγραφόμενον «Κόσμος Ὀνειροφάνταστος».

Ἐξακολουθοῦν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόγου αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων, ὑποδιαιρέσεις ἤδη εἰς ὀκτὼ διαφόρους εἰδικὰς ἐπιτροπὰς.

Ἀπέβιασε καὶ ἐκρηθεύθη μεγαλοπρεπῶς, ἀποδοθεὶς ἄσπῳ εἰς αὐτὸν τιμὸν ὑποστράτηγον, ὁ ἐνταῦθα ἀργεμιστικός τῶν Δυτικῶν αἰῶδων Ζαφνίνος. Ὁ νεκρὸς μετεκομίσθη εἰς Κέρκυραν, τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα.

Ἡ βουλευτικὴ ἐκλογαί, κατὰ νεωτάτας εἰδησεις, ἂν ἐνεργηθῶν τὴν 16ην Ἀπριλίου, Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων. Τὸ Διάταγμα τῆς Διαλύσεως τῆς Βουλῆς δημοσιεύεται ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος.

Τὰ Ξένα.

Ὁ ἐν Μονάχῳ ἀρχαιολόγος Παῦλος Ἄρντ, ὁ συνεργάτης τοῦ πρὸ μικροῦ ἀποθανόντος περιωνύμου

Ἑρρίκου Μπρούν, ἀνέλαβε νὰ διαπεράνῃ τὴν ἐκδοσὴν τῶν τελευταίων συγγραμμάτων τούτου, τῶν ἡμεῖων τῆς ἑλληνικῆς καὶ ρωμαϊκῆς γλυπτικῆς καὶ τῶν ἑλληνικῶν καὶ ρωμαϊκῶν προσωπογραφῶν. Τοιοῦτοτρόπως τὰ μεγάλα ταῦτα τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης ἔργα θά συμπληρωθῶσι κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἡ ἐκδοσις αὐτῶν τὸ πρῶτον ἤρξατο, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτου ὁ Παῦλος Ἄρντ, ἀποσυρθεὶς τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐν Μονάχῳ μουσεῖου τῶν ἐκμαγεῖων, ἀνέλαβε νὰ συνεχίσῃ τοῦ ἀποθανόντος αὐτοῦ φίλου τὸ διακοπέν ἔργον. Τὴν ἐκδοσὴν θά ἐξακολουθήσῃ τὸ αὐτὸ ἐν Μονάχῳ μέγα κατάστημα Μπρούκμαν.

Τὸ κάλλιστον ρωσικὸν περιοδικὸν ὁ «Γύρος τοῦ Κόσμου» ἐξακολουθεῖ τακτικῶς τὰς μηνιαίας ἐκδοσεις τῶν καλλιτεχνικῶτα ἐκδομένων μυθιστορημάτων, τῶν ὁποίων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν ἀπέτελεσαν ὁ Λουκῆς Λάρας τοῦ ἡμετέρου κ. Δ. Βικέλα. Τα κομψότατα τοῖμα, τὰ ὅποια συγκροτοῦσι τὴν μυθιστορικὴν ταύτην βιβλιοθήκην, εἶνε μετὰ τσαούτης φιλοκαλίαις ἐκτυπωμένα καὶ ὑπὸ τοιούτων ὀραίων εἰκόνων κοσμοῦνται, ὥστε νομίζει τις αὐτὰ προϊόν τῆς Παρισινῆς κομψοτεχνίας. Καὶ ὅμως εἶνε πάντα ρωσικὰ καλλιτεχνήματα, διδοῦντα μίαν ἰδίαν τῶν ἐκτάκτων προσδόν τοῦ ρωσικοῦ ἐρευρητικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ρωσικῆς φιλοκαλίας, ἥτις ἐφάμιλλος ἀπέβη τῆς ἀνυπερβλήτου θεωρουμένης Γαλατικῆς λεπτότητος ἐν τῇ ἐκλογῇ τῶν ἀντικειμένων τῆς τέχνης καὶ τῇ ἐκτελέσει αὐτῶν.

κ. Μ. Φλώρ. Ράζγρδ. Ἐνεγράφητε. Στείλατε τὴν συνδρομὴν σας, χρυσοῦν εἰκοσάρακον ἐσφηνωμένον εἰς χαρτόνιον, ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, εἰς τὸ ἀσφαλέστερον μέσον. — κ. Δ. Κ. Ἐνταῦθα. Θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὴν εὐμενῆ ἀνάμνησιν. — Θυμωμένον. Ἐνταῦθα. Πολὺ ὀλίγον μὰς μέλλει τί θά ποῦν ἄνθρωποι τοῦ δὲν ἡξέουον οὕτε νὰ μὰς ἀναγνώσουν. — κ. Ν. ... ὀδη. Παρισίους. Καλόν, ἀλλ' ἤχι ἐκ τῶν συνήθους δημοσιευμένων εἰς τὴν Εἰκ. Ἑστίαν. Ἐνίξει πολύ. — Σκότος. Ἐνταῦθα. Ὅταν ὁ ναυτὴς εἶνε ἀδέξιος, τί του πταίει τὸ ἀστὴρ; Διὰ τὸ νέον θά τα εἴπωμεν προφορικῶς. Νά σας ἴδωμεν. — κ. Γ. Γρ Ἄρτακη. Ἐλήφθησαν, σύμφωνα. — κ. Στ. Μ. Ζάκυνθον. Σὺς στέλλομεν τοὺς δύο τόμους τοῦ 93, διότι χωριστὰ φύλλα δὲν ὑπῆρχον. Τοὺς ἄλλους δὲν τοὺς ἔχομεν, δυστυχῶς. Θά σας γράψωμεν. — κ. Ἄλ. Β. Κων]πολιν. Πολὺ μπόσικα πράγματα! — κ. Π. Αβ. Ζάκυνθον. Ἡμεῖς δὲν τὴν ἔχομεν· ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔχει δὲν τὴν δίδει ἔξω. — κ. Α. Παλ. Ἐνταῦθα. Καμία πρόδοσις καὶ ἦτο φυσικόν· εἰς μίαν ἡμέραν δὲν ἀποκταίει ἡ πέτρα. Ἐμπρός! — Θ. Τ. Β. Ἐνταῦθα. — Μὰς ἤρσατε καλλίτερα τὸ διήγημα. — Τσέντλεμαν. Ἐνταῦθα. Καλόν τὸ πρότυπον ποῦ ἰδιαίτερον ἄλλα χρειάζεται ὑπομονή. — Κρατζ. Ἐνταῦθα. Εἶνε σοβαρὰ ἡ ἀστία; Δὲν ἐνόησαμεν. — Πᾶν, Ἀγγίγαν. Ὅστε νομίζετε ὅτι εἶνε ἔργον ποιητοῦ τὸ ἰδικόν σας; Χαρὰ σὴ μετριοφροσύνη! — Ηλ. Θεοδ. Ἐνταῦθα. Τὸ ἀτυχὲς Ὀρφανὸς σας μόνον τὸ τελευταῖον τετραστίχον ἔχει εὐτυχές:

Μὲ αὐγοῦλα πασαγαλιτικῆ, ἀπὸ τῆς γῆς τὸ γῶμα. Σηκώθηκε ἡ μανούλα του, τὸ πῆρεν ἀγκαλιά. Κ' ἀπὸ τὰμέτρητα φιλιὰ ποῦ τοῦδωσε σὸ στόμα. Ἐκλείσει καὶ δὲν ἀνοίξει τὰ βλέφαρά του παιδί.

Παράξενον, Πάτρας. Δὲν θά τα χρησιμοποιήσωμεν. Ἐν τούτοις σας εὐχαριστοῦμεν. — Μοσχολ. Μὰς ἤρσατε πολύ. Τὸνομά σας, διὰ νὰ δημοσιευθῇ. — κ. Κ. Ἀδάμ. Στείλατε, παρακαλοῦμεν, καὶ τὸ δεύτερον.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—788.